

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	sędzia Paweł Hochman
----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2023 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 28 lutego 2023 r. sygn. akt I C 492/22

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 135,00 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Paweł Hochman

Sygn. akt II Ca 368/23

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2023 roku Sąd Rejonowy w Opocznie zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 800,00 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 387,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji:

W dniu 28 grudnia 2021 r. R. W. przyjechał do banku w O. ze swoimi trzema siostrami i zaparkował należący do niego pojazd marki S. o nr rej. (...). Wysiadając z w/w pojazdu jedna z pasażerek – U. P. uderzyła drzwiami w stojący obok pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) należący do K. K., w wyniku czego uszkodzeniu uległy prawe tylne drzwi tegoż pojazdu. Na miejsce zdarzenia został wezwany patrol Policji, którego funkcjonariusze stwierdzili winę U. P. i ukarali ją mandatem karnym.

Kierujący pojazdem marki S. o nr rej. (...) miał w dacie zdarzenia wykupioną polisę OC w pozwanym (...) S.A. z siedzibą w W..

Poszkodowany K. K. zgłosił szkodę (...) S.A. z siedzibą w W., który odmówił wypłaty odszkodowania podnosząc, że odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia OC za szkody wyrządzone przez pasażera pojazdu istnieje tylko wtedy, gdy pasażer jest jednocześnie posiadaczem lub współwłaścicielem pojazdu, albo pasażer jest osobą, za którą posiadacz lub kierowca tego pojazdu ponoszą odpowiedzialność cywilną na podstawie art. 427 k.c.

W związku z powyższym, K. K. zgłosił szkodę w powodowym (...)S.A. z siedzibą w W. z tytułu posiadanej umowy ubezpieczenia (...), polisa nr (...). Powód po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, na podstawie sporządzonej kalkulacji i wyceny, wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 800,00 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd marki A. o nr rej. (...).

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. pismem z dnia 14 czerwca 2022 r. wezwał pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 800,00 zł w związku z wypłatą odszkodowania z polisy nr (...) w terminie do dnia 28 czerwca 2022 r.

W następstwie powyższych ustaleń Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za uzasadnione.

Zwarzył, że w myśl art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zgodnie z przepisem art. 436 §1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tegoż środka. W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Przesłankami odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec poszkodowanego są zatem z jednej strony przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczonego, z drugiej zaś strony – istnienie ważnej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pomiędzy sprawcą szkody a zakładem ubezpieczeń. W razie zaistnienia owych przesłanek, ubezpieczyciel odpowiada w zakresie odpowiedzialności sprawcy szkody.

Sądu meriti przypominał, że bezspornym w sprawie było, że jedna z pasażerek pojazdu S. o nr rej. (...) - U. P. - wysiadając z tego pojazdu uderzyła drzwiami w stojący obok pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) należący do K. K., doprowadzając tym samym do uszkodzenia prawych tylnych drzwi w/w pojazdu. Wysokość szkody w pojeździe marki A. (...) o nr rej. (...) powstała na skutek zdarzenia z dnia 28 grudnia 2021 r. także nie była przedmiotem sporu w przedmiotowej sprawie i została przyjęta przez Sąd na kwotę 800,00 zł, która nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Poza sporem pozostawał również fakt, że właściciel pojazdu S. o nr rej. (...) miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym (...) S.A. z siedzibą w W..

Sporną w sprawie pozostawała jedynie kwestia odpowiedzialności pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. za szkodę powstałą w pojeździe marki A. (...) o nr rej. (...). Pozwany argumentował, iż odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia OC za szkody wyrządzone przez pasażera pojazdu istnieje tylko wtedy, gdy pasażer jest jednocześnie posiadaczem lub współwłaścicielem pojazdu, albo pasażer jest osobą, za którą posiadacz lub kierowca tego pojazdu ponoszą odpowiedzialność cywilną na podstawie art. 427 k.c.

Zdaniem Sądu, stanowisko strony pozwanej nie znajdowało uzasadnienia.

W jego ocenie podstawowym przepisem regulującym kwestię sposobu określania zakresu odpowiedzialności ubezpieczycieli OC posiadaczy pojazdów mechanicznych według prawa polskiego jest art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Przepis ten stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są

obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu mechanicznego uważa się również szkodę powstałą podczas i w związku z: wsiadaniem do pojazdu mechanicznego lub wysiadaniem z niego, bezpośrednim załadowywaniem lub rozładowywaniem pojazdu mechanicznego, zatrzymaniem lub postojem pojazdu mechanicznego (art. 34 ust. 2 cytowanej ustawy). Analiza treści w/w przepisu mogłaby prowadzić do stwierdzenia, że ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu oraz odpowiedzialność cywilną kierującego i brak jest podstaw do przyjęcia, że ubezpieczyciel powinien ponosić odpowiedzialność również za takie szkody, które zostały wyrządzone przez osobę trzecią użytkującą pojazd, jeśli osoba ta nie jest tego pojazdu posiadaczem, ani też pojazdem tym nie kieruje. Zmianę w tym zakresie wprowadza jednak wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 listopada 2018 r. C-648/17, który stanowi, iż artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (aktualnie: dyrektywa 2009/103/WE, Dz.Urz.UE.L z 2009 r., Nr 263, s. 11) należy interpretować w ten sposób, że zakresem pojęcia „ruchu pojazdów”, o którym mowa w tym przepisie, jest objęta sytuacja, w której pasażer stojącego na parkingu pojazdu, przy otwieraniu drzwi tego pojazdu, uderzył i uszkodził stojący obok pojazd.

Trybunał wskazuje tym samym, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych powinna obejmować nie tylko szkody, za które odpowiadają posiadacze pojazdu oraz kierujący pojazdami, lecz wszystkie szkody, które wynikają z innych sposobów użytkowania pojazdów oraz z korzystania z nich przez osoby niebędące posiadaczem pojazdu, ani też jego kierowcą.

Odnosząc powyższe rozważania natury prawnej do stanu faktycznego niniejszej sprawy Sąd Rejonowy przyjął, że pozwany (...) S.A. z siedzibą w

W. ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za zdarzenie z dnia 28 grudnia 2021 r., w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) i uwzględnił powództwo w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 455 k.c. zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu od dnia wytoczenia powództwa, tj. od dnia 25 sierpnia 2022 r.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., na które złożyły się: uiszczona opłata od pozwu w kwocie 100,00 zł, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł i wynagrodzenie pełnomocnika według norm przepisanych w kwocie 270,00 zł – punkt 2. sentencji wyroku.

O odsetkach od w/w kwoty kosztów postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1¹ k.p.c., który stanowi, że od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu - za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana. Zaskarżając go w całości

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego, błędną i sprzeczną z logicznym rozumowaniem ocenę materiału dowodowego, dokonaną z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do sprzecznych ustaleń Sądu I instancji z zebrany w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym, tj. uznaniem, że

ubezpieczony kierowca u pozwanej ponosi odpowiedzialność za szkodę, podczas gdy sprawcą zdarzenia jest pasażer ubezpieczonego, który ponosi odpowiedzialność samodzielnie;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego:

a. art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie, w sytuacji, gdy odpowiedzialność ubezpieczonego u pozwanej nie występuje;

b. art. 436 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że samoistnym posiadaczem mechanicznego środka komunikacji jest pasażer ubezpieczonego;

c. art. 822 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że ubezpieczony ponosi odpowiedzialność za szkodę wywołaną autonomicznym zachowaniem pasażera.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty strona pozwana, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wniosła także o zwrot kosztów procesu za postępowanie drugoinstancyjne według norm przepisanych.

Alternatywnie, skarżąca na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu za instancje odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest nieuzasadniona.

Wydając zaskarżone orzeczenie Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego. Dokonując ustaleń faktycznych oparł się na okolicznościach niespornych i co należy podkreślić, żadna z okoliczności w nich przytoczonych nie była zakwestionowana przez stronę pozwaną. Znamienne pozostaje przy tym, że w uzasadnieniu wniesionej apelacji brak jest jakichkolwiek krytycznych argumentów odnoszących się do przeprowadzonej przez Sąd meritum oceny dowodów, które uzasadniałyby stanowisko, iż przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia doszło do naruszenia reguł tej oceny określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Wystarczającym uzasadnieniem omawianego zarzutu nie jest natomiast ogólne twierdzenie, że „poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego, błędną i sprzeczną z logicznym rozumowaniem ocenę materiału dowodowego, dokonaną z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów” doszło do sprzecznych z zebraniem w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym ustaleń i uznania, że „ubezpieczony kierowca u pozwanej ponosi odpowiedzialność za szkodę, podczas gdy sprawcą zdarzenia jest pasażer ubezpieczonego, który ponosi odpowiedzialność samodzielnie”. W przedmiotowej sprawie, spór czy pozwany ponosi odpowiedzialność majątkową za poniesioną przez właściciela samochodu A. nr rej. (...) szkodę nie wynikał z kontrowersji co do sposobu jej powstania ale z odmiennego postrzegania zasad odpowiedzialności określonych w przepisach prawa materialnego.

W konsekwencji przedstawione wyżej ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i wskazuje jako podstawę przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Wydając zaskarżony wyrok Sąd pierwszej instancji nie naruszył również przepisów prawa materialnego.

Okoliczność, że bezpośrednią przyczyną powstałej szkody było działanie pasażerki ubezpieczonego w pozwanym (...) pojeździe S. (...) nr rej. (...), która nieostrożnie otwierając drzwi uderzyła w bok zaparkowanego obok A. nr rej. (...), nie zwalnia skarżącego z obowiązku pokrycia kosztów naprawienia tej szkody.

Formułując powyższe stanowisko, Sąd Okręgowy wyjaśnia, że nie podziela zaprezentowanego w uzasadnieniu skargi apelacyjnej poglądu, zgodnie z którym w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych istnieje odpowiedzialność Zakładu (...) za szkody wyrządzone przez pasażera pojazdu tylko wtedy, gdy pasażer jest jednocześnie posiadaczem lub współwłaścicielem pojazdu, albo pasażer jest osobą, za którą posiadacz lub kierowca tego pojazdu ponoszą odpowiedzialność cywilną na podstawie art. 427 k.c.

Powyższe stanowisko pozostaje w sprzeczności z przywołanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia poglądem wyrażonym w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 listopada 2018 r. C-648/17 (jego ponowne szczegółowe cytowanie jest w tym miejscu zbędne).

Wyjaśnić natomiast należy, że przeciwko prezentowanemu przez skarżącego stanowisku przemawia wykładnia przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z art. 34 tej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku ruchem tego pojazdu szkodą, której następstwem jest śmierć, uszkodzenia ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Wsiadanie do pojazdu i wysiadanie z pojazdu z mocy art. 34 ust. 2, na potrzeby ochrony ubezpieczeniowej, są czynnościami uważanymi za ruch pojazdu i odpowiedzialność za nie ponosi zakład ubezpieczeń (por. wyr. SN z 11.4.2003 r., III CKN 1522/00, Legalis).

W postanowieniu z dnia 5 kwietnia 2018 r., (sygn. akt II CSK 673/17) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wyrażenie "ruch" jest wieloznaczne nie tylko dlatego, iż występuje on w różnych płaszczyznach poznania i rzeczywistości (filozoficznej, fizycznej, biologicznej czy prawnej), ale również z tej przyczyny, że w każdej z nich może mieć różną postać. W szczególności można mówić o ruchu w aspekcie rzeczowym (w wypadku analizy zachodzącej pomiędzy rzeczami) i w aspekcie prawnym, to jest nadawać temu zjawisku znaczenie z punktu widzenia funkcjonujących w systemie norm prawnych. Wieloznaczność pojęcia "ruch" dodatkowo utrudnia określenie sensu wyrażen ustawowych użytych przez ustawodawcę, dotyczących odpowiedzialności ubezpieczyciela. Szeroka koncepcja ruchu nie oznacza, że każda szkoda "związana z pojazdem mechanicznym" podlega naprawieniu w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności posiadaczy pojazdów mechanicznych. Istotą bowiem tej koncepcji jest związek szkody z komunikacyjną lub transportową funkcją pojazdu mechanicznego. W ocenie Sądu Okręgowego nie ma żadnych wątpliwości, że czynność polegająca na wysiadaniu z pojazdu wiąże się w sposób nierozzerwalny z jego podstawową funkcją jakim jest przewóz ludzi.

Z kolei jak wynika z uzasadnieniu wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 września 2012 r., (sygn. akt V ACa 625/12) w przypadkach objętych dyspozycją art. 34 ust. 2 pkt 1-3 powołanej wyżej ustawy brak jest podstaw aby uznać, że odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń opierała się na zasadzie winy. Takiej interpretacji przeczy brzmienie użytego w ust. 2 sformułowania „uważa się również”. W przepisie art. 34 ust. 2 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych dla celów ubezpieczenia ustawodawca rozszerzył granice pojęcia ruchu pojazdu mechanicznego, przyjmując szerokie rozumienie tego pojęcia, obejmujące także takie zdarzenia, które zgodnie z brzmieniem gramatycznym tego słowa, nie stanowią ruchu pojazdu mechanicznego. Gdyby wola ustawodawcy było przyjęcie w takich przypadkach winy jako podstawy odpowiedzialności, nie byłoby potrzeby umieszczenia w ust. 2 szerokiej definicji pojęcia ruchu pojazdu mechanicznego. Wystarczyłoby wymienienie tych zdarzeń jako objętych ochroną ubezpieczeniową w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC. W cytowanym orzeczeniu Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyjaśnił również, że „brak jest racjonalnych argumentów przemawiających za przyjęciem, że zawarte w art. 34 ust. 2 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych sformułowanie „komukolwiek” nie odnosi się w takim przypadku do kierującego pojazdem. Przepis art. 34 ust. 2 pkt 2 powołanej ustawy nie uzależnia odpowiedzialności z tytułu rozładunku od tego, czy rozładowującym towar jest kierowca, czy też osoba trzecia”.

Podzielając zaprezentowane wyżej poglądy, Sąd Okręgowy wyjaśnia, że mają one zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Skoro odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkody związane z rozładunkiem pojazdu nie wyłącza

okoliczność, że były to czynności dokonywane przez osobę trzecią (nie kierowcę) to tym samym brak podstaw aby wyłączyć tę odpowiedzialność w przypadku gdy szkoda powstanie w wyniku opuszczania pojazdu przez pasażera. W konsekwencji bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje okoliczność, że w przedmiotowej sprawie pasażerka, nie była posiadaczem pojazdu, współwłaścicielem ani osobą, za którą posiadacz lub kierowca ponoszą odpowiedzialność.

W rozpoznawanej sprawie nie można również na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego skutecznie bronić tezy, że odpowiedzialność pozwanego wyłącza okoliczność egonerycyjna w postaci wyłącznej winy osoby trzeciej (art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c.). Oczywistym pozostaje, że osoba opuszczająca pojazd jest zobowiązana zadbać o to aby ta czynność nie spowodowała uszkodzenia pojazdów znajdujących się obok. Nie oznacza to jednak, że kierujący pojazdem nie jest zobowiązany do takiego zaparkowania pojazdu aby jego opuszczenie nie powodowało niebezpieczeństwa uszkodzenia innych sąsiednich pojazdów i co równie istotne nie powinien nadzorować i zarządzać również procesem opuszczenia pojazdu. W przedmiotowej sprawie brak dowodu, że R. W. z zachowaniem reguł należytej staranności zrealizował powyższe obowiązki. Obowiązek udowodnienia tej okoliczności obciążał natomiast pozwanego (art. 6 k.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł o oddaleniu skargi apelacyjnej (art. 385 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Zasądzona w pkt 2 wyroku kwota 135 zł obejmuje zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 w zw. z § 10 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Paweł Hochman